

Csonka Ferenc beszéde után Nyilassy Pál dr. szólalt föl.

### Nem kell a vizóra.

Nyilassy Pál Kószó indítványát pártolja. Sőreghy Mátyás dr. a külvárosok érdekeit teszi szóvá. Külön vízvezeték felállítását kéri a külvárosok számára. Tóth Mihály főmérnök, majd Wimmer Fülöp szoltak még hozzá a tárgyhöz.

Wimmer Fülöp kifejti, hogy vizórák felállításával a város egyáltalán nem segít a vízhiányon. Amint már az előtte szóló urak is kifejtették, a vízhiánynak legkevésbé sem az az oka, mintha a lakosság a vizet pazarolná, hanem az, hogy helyenkint vagy a vízvezeték rongálódott meg, vagy az ártézi kutak teljesítőképessége csökkent. Nem akar még részletesebben belemélyedni a kérdésbe, csupán azért szólal föl, hogy új indítvány keretében Kószó és a többiek indítványát még gyökeresebbé tegye, hogy a közgyűlés még alaposabban fixírozhassa álláspontját, ebben az ügyben. Nem arra kell utasítani a tanácsot, hogy a vízvezeték vizsgáltassa meg, mert a vízhiány szempontjából *elsősorban az a fontos, hogy az öntözésekre és locsolásokra sem a város, sem a lakosság ne az ártézi, hanem a Tisza-vízét használja.* Ezért szükséges, hogy a tiszai vízvezeték mielőbb kiépüljön és a kérdés gyökeres megoldást csak akkor nyerhet, ha a közgyűlés az ő indítványára ki-

mondja, hogy utasítandó a tanács, hogy a tiszai vízvezetékre azonnal tervpályázatot hirdessen és a határidő lejártával a pályázatok eredményét terjessze a közgyűlés elé.

Miután több szónok nem jelentkezett, elnök a vitát bezárja.

Bokor Pál meplikája következett ezután. A vizóra-rendszer szükségességét hangsúlyozza és kéri a tanács javaslatának elfogadását.

Elnök ezután az indítványok fölött elrendeli a szavazást. Előbb Krausz dr. indítványát bocsátja szavazás alá, mert az a tanács javaslata fölött napirendre terést javasol. A szavazás megtörténik s a közgyűlés *abszolút többséggel napirendre tér a tanács javaslata fölött.*

Ezután Wimmer Fülöp indítványára került a szavazás. A közgyűlés *nagy többséggel az indítványt elfogadta* s így a többi indítványok elesnek. Kimondotta tehát a törvényhatósági bizottság, hogy a vizórák-ügyét *levesszi a napirendről s a vízhiányon a Tisza vizével kíván segíteni oly módon, hogy öntözési célokra csakis ezt szabad fölhasználni.* Evégből tiszai vízvezeték létesít a város s a közgyűlés utasította a tanácsot, hogy a pályázatot pályatervre *nyomban hirdesse meg.* Ez a formulája a közgyűlés határozatának.

Több jelentéktelen pont letárgyalása után elnök az ülést berekesztette és folytatását holnap délután négy órára tűzte ki.

## Arágalmazási hadjárat

### A Désy—Lukács-per harmadik napja.

(Saját tudósítónktól.) A mai napnak szenzációja Tisza István gróf szereplése volt. Féltenegykor került a sor Tisza István gróf kihallgatására. A gróf sötétszürke ruhában jött be a terembe, az elnöki emelvény előtt mélyen meghajolt és csöndesen, nyugodtan felelt az általános kérdésekre. Aztán az elnök felszólítására nyilatkozott a sürgős interpelláció ügyében. Elmondta, hogy áli ez a kérdés, amelyben különben Désy Zoltán már a vizsgálóbíró előtt hosszasan és tegnap a tárgyaláson röviden nyilatkozott. Tisza elmondta, mi történt, majd így végezte:

— A tisztelt vádlott ur tehát *valótlant* mondott... Azért nem interpellált, mert nem akarta megzavarni barátainak olyan békétárgyalását, amely Lukács Lászlónak a hatalmon maradását biztosította volna az ő támogatásával...

— Micsoda plaidoyer ez? — vág közbe Vázsonyi. — Mint szakértő van jelen?

— A vádlott urnak mi a megjegyzése? — fordul az elnök Désy felé, amikor Vázsonyi megjegyzéséért rendreutasította. Désy haragtól izzó arccal ült eddig a helyén, föl-pattan, szinte zihál, mikor az asztalt verve, odavágja Tiszának:

— Valótlant én életemben soha nem mondtam!

Tisza gróf előtt Székely Ferencet, Stettina Józsefet, Ottlyk Ivánt és Mándy Sámuel hallgatta ki a bíróság.

Félegyor az iratok fölolvására került a sor és délután is azzal kezdték a tárgyalást, majd Vázsonyi előterjesztésére került a sor.

A mai napnak szenzációja Elek Pál nyilatkozata volt, (lapunk más helyén közöljük). Bädenből küldött hosszú, rendkívül érdekes nyilatkozatot, mint ő mondja, a megtámadott reputációja védelmében. A nyilatkozat ma délután két órakor érkezett Buda-

pestre és alkalmas rá, hogy a most folyó döntés előtt álló pörbe új szempontokat vigyen, amelyek döntő súlyúak. Elek Pál védőiratának az a lényege, hogy az ő vezérigazgatása idején a Magyar Bank politikai okokból adott nagyobb pénzeket a munkapártnak, mert érdeke volt, hogy a koalíció után konszolidált gazdasági viszonyok legyenek. *Tagadja, hogy Lukács László csak egy fillért is kapott volna a kezéhez, tagadja, hogy a kincstárt akár csak egy fillérrel is megkárosították* és azt mondja végül, hogy a Magyar Banknak az állammal kötött szerződéseit terhebbek, mint a régiek.

A mai tárgyalásról ez a tudósítás szól:

(Székely Ferenc vallomása.)

A tárgyalás megnyitása után a mára megidézett tanúk közül elsőnek Székely Ferencet, a Magyar Bank vezérigazgatóját hallgatták ki.

Vázsonyi Vilmos: Azon körülményre vonatkozólag kívánom kihallgatni, Elek Pál ur és a bank között van jelenleg egy leszámolási differencia?

Székely Ferenc: Differenciák vannak. Elek Pál mióta kilépett, folytonosan beteg és így nem jöttünk össze, hogy a differenciákat összehasonlítsuk. Már most a leghatározottabban kijelentem, hogy Elek Pálnak az összes látemstartalékból neki járó tantiémeket minden levonás nélkül kiutaltványoztam. Tehát levonásról szó sem lehet.

Az elnök: Van-e tudomása, hogy a részvénytársaságnak több szerződése van az állammal?

— A sószerződés, a kiviteli kereskedelemre vonatkozó szerződés, a déligyümölcsüzletre vonatkozó szerződés.

— Van-e tudomása arról, hogy a három szerződés megkötésében a bank részéről valami fizetések és vagyoni előnyök jutottak a kormánypárt kasszájába?

— Nincs tudomásom.

— Láttá azt az 500.000 koronás nyugtát?

— Láttam. Paduch pénzügyminiszeri főigazgató állította ki és elismervény volt 500.000 koronáról, amelyet Paduch a részvénytársaságtól fölvev.

— Volt még följegyzés rajta?

— Ceruzajegyzet, hogy 300.000 koronát visszafizetett.

— Mást nem látott?

— Kétfélmilliónyolcszázhuszonezer koro-

náról egy nyugtát, amelyet Kazár Adolf miniszterelnökségi főigazgató állított ki.

— Nem érdeklődött ennek keletkezése iránt? Miért kapta?

— Nem a bank kapta. A nyugták sohasem képezték a bank aktáit.

Vázsonyi: Az igazgatósági jegyzőkönyvben foglalt tételek nyilván kibocsátási tételekre adattak, ez a valódi címe?

— Nem tudom, hivataloskodásom alatt nem történt, nem lehetetlen, hogy például sajtóra fordították.

— Nem olyan drága még nálunk a sajtó, hogy a 4,825.000 koronát kelljen fizetnie a többeemeléssel.

Vázsonyi: Figyelmeztetem a tanu urat, hogy Paduch József tegnap eskü alatt vallotta, hogy 200.000 koronát, a miniszterelnökséghez küldött át a Skerlecz tanácsos ur kezéhez, tehát a följegyzésekben nem állhatott az, hogy Elek Pál kapta vissza Paduchtól a pénzt. Ezek szerint Paduch urnak eskü alatt tett vallomása megcáfolja azt, amit méltóságod mond.

Székely Ferenc (hallgat.)

Az elnök: Hát ez a 200.000 korona a bankhoz csakugyan nem folyt be?

— Nem.

Vázsonyi: Szóval akkor nem is lehetett elszámolni. Akkor ez nem elszámolás, hanem elismerés.

Vázsonyi: Méltóztassék megérteni, Paduch ur tegnap azt mondta, hogy Elek Pál 300.000 koronát visszakapott, 200.000 koronát pedig Skerlecz tanácsos ur kezéhez adott át. Paduchtól tehát sem a bank, sem Elek Pál nem kaphatta vissza a 200.000 koronát, mert az Skerlecz kezében volt. Hát akkor kitől kapta vissza a bank a 200.000 koronát?

Székely: A bank a 200.000 koronát nem kapta vissza. En beszéltem Paduch és Skerlecz urakkal és az ő fölvilágosításuk után az összeget kiegyenlítettnek láttam és a tételt a bankban elimináltattam.

Vázsonyi: Szóval a bank, anélkül, hogy visszakapta volna az összeget, elismerte azt?

— Elszámoltatott.

— De bocsánatot kérek, hogy az elszámolás a do ut des elve alapján történik. Akkor ezt nem lehet elszámolásnak nevezni, egyedül csakis elismerésnek. Hát mit kapott ezért a 200.000 koronáért a bank? Bizonyára valami szívességet, mert máskülönben ezt a tételt nem egyenlítették volna ki. Hát hogyan áll a dolog, így vagy amúgy?

Székely Ferenc... (percekig hallgat.)

Az elnök: Tessék kérem felelni a kérdésre.

— En Paduch és Skerlecz urak felvilágosításai után az 500.000 koronás tételt — miután 300.000 koronát Elek Pál visszakapott — kiegyenlítettnek tekintettem.

Vázsonyi: Hát mi volt az a felvilágosítás? Hiszen a felvilágosítás szóban benne van a világosság. Hát mi volt ez a felvilágosítás és mi volt ennek a tartalma?

— Az én hivatali elődöm bizonyos összeget detett, ő felvilágosított engem arról, hogy az összeg nekünk nem jár, én tehát az ő közlését kollaudáltam.

— Ja ugy, hát nem járt a banknak?

— Hivatali elődöm azt mondta, hogy nem.

— Így már teljesen értem a dolgot. Azért méltóztatott tehermentesíteni a 200.000 koronát, mert ez nem járt vissza a banknak. Köszönöm, akkor teljesen rendben van a dolog. Több kérdésem a tanu urhoz nincs.

(Stettina József kihallgatása.)

Azután Stettina József államtitkár kihallgatására térnek át.

Az elnök: Méltóságod a bank kiküldött miniszteri biztosa volt?

— Nem, igazgatósági tagja vagyok.

— Tudomása van arról, hogy az egyik igazgatósági ülésen szóba került Elek Pál felhatalmazása arra nézve, hogy egy igen tekintélyes összeg bocsátassék díszkrét kiadások címen az ő rendelkezésére?

— En azon az igazgatósági ülésen vettem részt, amelyen Elek Pál elszámolása volt napirenden. Egy 975.000 koronás tétel volt rendezetlen, az igazgatósági ülés elrendelte az összeg rendezését és leírását.